

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 521

Ἔτος ΚΒ΄.

1 Ἰουλίου 1967 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

«Οὐ χωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς Πίστεως»

ΜΑΡΚΟΣ ΕΦΕΣΟΥ

Ὁ Εὐγενικός

Τὸ φαινόμενον τοῦ διχρημένου χριστιανικοῦ κόσμου θλίβει ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τι πᾶσαν ψυχὴν γνησίως τὴν Ὁρθοδόξian ἀγαπῶσαν.

Τὰ υπερφίαλα σχέδια καὶ αἱ φιλόδοξοι ἀξιώσεις τῶν Παπῶν τῆς Ρώμης ἐπέφερον τὸν ἐπάρατον διχασμὸν μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ὅστις διαιωνιζόμενος προσέκαλεσε ἀνυπολογίστους ἠθικὰς ζημίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ οὕτω ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ οὐχὶ μόνον δὲν ἠδυνήθημεν νὰ εὐαγγελισθῶμεν καρποφόρως τὸν Κύριον Ἰησοῦν εἰς τὸν εἰδωλοκρατικὸν κόσμον, ἀλλὰ τὸ χεῖρον, δὲν κατορθώσαμεν νὰ παραμείνωμεν ἡνωμένοι κατὰ τὴν ἁγίαν ἐπιθυμίαν καὶ θέλησιν τοῦ Κυρίου «*ἵνα ἕν ᾦσιν*». (Ἰωάν. ιζ' 23).

Καὶ εὐρισκόμεθα φεῦ! πρὸ τῆς ἀξιοθρηνητοῦ πραγματικότητος, καθ' ἣν πολλαὶ καὶ οὐχὶ μία Ἐκκλησία διεκδικοῦν τὸν Τίτλον τῆς «*Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ*».

Καὶ τὰ γενεσιουργὰ αἰτία τοῦ διχασμοῦ εἶναι γνωστὰ τοῖς πᾶσιν.

Ἐρευνηταὶ εἰς διαφόρους ὁμολογίας ἀνήκοντες μαρτυροῦν, ὅτι τὸ Ρωμαϊκὸν Πνεῦμα εἶναι τὸ ἔνοχον τοῦ τοιούτου διχασμοῦ.

Ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία ἐδιαφοροποιήθη ἐναντι τῆς ἀρχαίας ἡνωμένης Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῶν ὀκτὼ πρώτων αἰώνων καὶ παρεξέκλινε τοῦ γνησίου δημοκρατικοῦ Συνοδικοῦ Πνεύματος τῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας διαμορφώσασα σὺν τῷ χρόνῳ τὴν ὅλην ἐκκλησιαστικὴν καὶ πνευματικὴν αὐτῆς ζωὴν μετὰ τὴν μέχρις ἡμῶν ἐξέλιξιν ταύτης.

Τὸ μέγα Σχίσμα δὲν θὰ συνετελεῖτο, καὶ αἱ πολιτικαὶ συνέπειαι αὐτοῦ δὲν θὰ ἐπῆρχοντο διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τὸ ἀντίθετον πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Πνεῦμα τῆς Ρώμης.

Καὶ διερωτώμεθα: ἔταν ὁμιλωμένον περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ἄραγε ποῖαν ἐνώσιν ἐννοοῦμεν;

Εἶναι ποτὲ δυνατόν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς, ἥτις δὲν ἀπέβαλε τὴν παλαιὰν ζύμην τῆς πλάνης; πρὸς τί διάλογοι καὶ θεολογικαὶ συζητήσεις μετὰ Ἐκκλησίας διατηροῦσης

τὴν κακοδοξίαν καὶ τὴν κακωτηριασμένην συνείδησιν;

Οἱ σκοποὶ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ιστορικῶς ἀποδεδειγμένοι. Ὡς προσέξωμεν λοιπὸν οἱ Ὁρθόδοξοι, διότι οἱ Πάπαι ἐπιθυμοῦν καὶ ἐπιμένουν νὰ εἶναι κυρίαρχοι τοῦ κόσμου, πᾶσαι δὲ αἱ λοιπαὶ Ἐκκλησίαι νὰ πεῖθαρχῶσιν ἄνευ ἀντιλογίας εἰς τὴν ἀγίαν ἔδραν, δεχόμεναι τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν διδασχὴν, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ψευδής.

Τυχάνει πασίγνωστον καὶ πανθομολογούμενον, ὅτι οἱ Παπικοὶ θέλουν νὰ ἐπιβάλλουν τὰς αἱρετικὰς τῶν δοξασίας εἰς τοὺς Ὁρθόδοξους καὶ οὐδέποτε νὰ μάθουν ἢ νὰ κατανοήσουν τὴν ἀλήθειαν. Ἡ Ρώμη μεταβάλλει ἀπόφεις, οὐδέποτε ἕως νῦν.

Ὡς ἀφυπνισθῶμεν πάντες οἱ Ὁρθόδοξοι, ἃς γυνπετήσωμεν καὶ ἃς ἱκετεύσωμεν ὁλοκαρδῶς τὸν Κύριον, ἵνα μὴ μᾶς στερήσῃ τὸν θησαυρὸν τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν Πίστεως, τῆς ὁποίας ἔταξεν ἡμᾶς φύλακας.

Ὡς μὴ ὀρρωδῇσῃ οὐδεὶς πρὸς τῆς δεινῆς παρατάξεως τοῦ Ποντίφηκος τῆς Ρώμης καὶ τῶν ταγμάτων αὐτοῦ:

«Ἰσχύσατε χεῖρες ἀνειμέναι καὶ γόνατα παραλελυμένα. Ἰσχύσατε, μὴ φοβεῖσθε. Ἰδοὺ, ὁ Θεὸς ἡμῶν κρίσιν ἀνταποδίδωσι καὶ ἀνταποδώσει, αὐτὸς ἡξεὶ καὶ σώσει ἡμᾶς» (Ἠσ. λε', 3).

Ὡς ἀγωνισθῶμεν πάντες σθεναρῶς ὡς οἱ μεγάλοι Πρόμαχοι τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ἀγιώτατοι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες ἔχοντες ἐν νῷ τὸ ἱερὸν λόγιον τοῦ θ. Παύλου «Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις (αἱρετικοῖς). Τίς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνης καὶ ἀνομία; τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφῶνῃσι Χριστῷ πρὸς Βελίαν; ἢ τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου;» Β'. Κορινθ. στ' 14 - 15), τὸ τοῦ Οὐρανοφάντορος Βασιλείου, «Ἀγωνίζεσθε, ἵνα ἡ τῆς αἰρέσεως φλόξ σβεσθῇ, μήποτε τὴν Ἐκκλησίαν καταλάβῃ», καὶ τὸ τοῦ Ἰωσήφ Βρυεννίου: «οὐκ ἀρνησόμεθα Σε, φίλη Ὁρθοδοξία, οὐ φευσόμεθα Σε πατροπαράδοτον Σέβας, ἐν σοὶ ἐγεννήθημεν, ἐν σοὶ ζῶμεν, εἰ δὲ καὶ ῥὸς ἀλέσῃ, μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνήξομεθα».

Οὕτω δὲ φρονούντες ἃς διαφυλάξωμεν ὡς κόρην δεσφαιμοῦ τὴν ἀμώμητον καὶ ἀσπιλον Ὁρθοδοξίαν γεγόμενοι οὕτω μιμηταὶ τῶν Πατέρων ἡμῶν, οἵτινες καὶ τὸ αἷμα τῶν ἔχυσαν, ὁσάκις τὸ ἐκάλεσε ἡ ἀνάγκη.

«Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος συντάξεως Γεώργιος Κόιτης
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμὰς	15.—
»	Ἐτησίᾳ	» 30.—
Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	» 4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1

Ἐὰν ριψώμεν ἐν βλέμματα παροδικὸν ἐπὶ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν ἱστορίας θὰ ἴδωμεν πανταχοῦ λάμποντα τὰ σωτηριῶδη ἀποτελέσματα τῆς εὐσεβείας καὶ ὀρθοδοξίας τῶν πατέρων ἡμῶν.

Προσέξωμεν, λοιπὸν, μὴ τι ἀνάξιον ἡμῶν καὶ τῶν Πατέρων πράξωμεν ἐκτρεπόμεθα, καθὼς μᾶς παραγγέλλει ὁ ἀπ. Παῦλος τὰς θεδήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως.

«Ὁ Τιμόθεε», γράφει ἐν τέλει τῆς ἐπιστολῆς ὁ θεηγόρος Ἀπόστολος «ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακατὰ θήκην φύλαξον ἐκτρεπόμενος τὰς θεδήλους κενοφωνίας τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἣν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἡστόχησαν». (Α' Τιμ. σ' 20).

Κρατῶμεν παντὶ σθένει διὰ τὴν μακαρίαν μνήμην τῶν Πατέρων ἡμῶν, κρατῶμεν παντὶ σθένει τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν τοῦτο ἀπαιτεῖ ἡ ἰδίᾳ καὶ ἐθνικῇ φιλοτιμία. Τοῦτο ἀπαιτεῖ ἡ ὑπὲρ τῶν μεταγενεστέρων ἡμῶν ἀφειλαμένη πρόνοια τοῦτο ὑπαγορεύουν τὰ παρόντα, τοῦτο τὰ αἰῶνια ἡμῶν συμφέροντα. Διὰ τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως οἱ ἀείμνηστοι Πατέρες ἡμῶν «κατήγωνίσαντο θασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελίῳ». (Ἐβρ. ια' 33). Διὰ τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως καὶ ἡμεῖς οἱ γνήσιοι ἀπόγονοι τούτων, φθάσει μόνον νὰ προσπαθῶμεν νὰ θαδίζωμεν ἀπαρεγκλίτως εἰς τὰ ἔχνη αὐτῶν, ἀδιστακτικῶς ἐλπίζωμεν καὶ εἰς τὸν παρόντα βίον νὰ ζήσωμεν ὅσον τὸν δυνατὸν εὐταχεῖς καὶ μακάριοι καὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν νὰ ἀξιωθῶμεν διότι καὶ γνωρίζωμεν καὶ πιστεύωμεν, ὅτι «ἡ εὐσέβεια πρὸς πάντα ὠφέλιμος ἐστίν, ἐπαγγελίαν ἔχουσα ζωῆς, τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης». (1 Τιτ. 4,8).

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος εἶναι φύσει φιλότιμον. Καὶ ὁ νέος Ἕλλην ἔχει φιλοτιμίαν, ἥτις, καλῶς διευθυνομένη, ἀποβαίνει ἀφορμὴ γενναίων καὶ σπουδαίων πράξεων.

Ὁ ἀληθὺς φιλότιμος εἶναι χρηστὸς καὶ γενναῖος, προτιμᾷ νὰ ἔχῃ ὄνομα καλὸν ἢ πλοῦτον πολλόν (Παροιμ. ΙΕ' 30). Ἡ φιλοτιμία πρέπει νὰ εἶναι ἠθικὴ καὶ νὰ προσέχῃ ὁ νέος νὰ μὴ περιπέσῃ εἰς τὴν υπερηφάνειαν καὶ φιλαρχίαν, εἰς ἣν εὐκόλως δύναται νὰ διαστραφῇ ἡ φιλοτιμία. Τότε, ἀτυχῶς, ἐπιφέρει πολλὰ καὶ μεγάλα κακὰ εἰς τὴν κοινωνίαν.

Τὴν ἀληθὴ ταύτην φιλοτιμίαν ἐφαρμόζει ὁ νέος εἰς τὰς πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους σχέσεις καὶ δὴ τὰς φιλίας του. Ἡ φιλία εἶναι σπουδαῖον ἀγαθόν, διότι φίλος εὐκαιρῶν καὶ τίμιος καὶ χρηστὸς, εἶναι θησαυρὸς ἀνεκτίμητος. «Φίλος πιστός, σκέπη κραταιά, λέγει ὁ σοφός, ὁ δὲ εὐρὼν αὐτὸν εὗρε θησαυρόν... φίλος πιστός φάρμακον ζωῆς καὶ οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον εὕρησουσιν αὐτόν» (Σοφ. Σειρ. ΣΤ' 14 - 19). Μακάριοι οἱ ἔχοντες φίλους καὶ ὅσοι αἰσθάνονται τὰς φιλίας μὲ προσοχὴν καὶ προφύλαξιν. Τί εἶναι ἡ φιλία; Εἶναι ἡ ἀμοιβαία κλίσις καὶ ἀγάπη προσώπων δύο ἢ καὶ περισσοτέρων, τὰ ὅποια συμφωνοῦν, εἰ δυνατόν, εἰς τὰ ἥθη καὶ διαθέσεις καὶ ὁ εἰς θέλει τὸ καλὸν τοῦ ἄλλου, ὡς εἰς τὸν ἑαυτοῦ του. Ἡ φιλία ἀρξ. στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀρετῆς τῶν φίλων. Ἄνευ τῆς ἀρετῆς ἥμισυ δύναται νὰ υπάρξῃ φιλία, ἥτις εἶναι, ὡς λέγει σοφός τις, «ἡ ἰδανικὴ μορφή, τῆς ζωῆς ἐν σμικρῇ». Ἐν τῇ ἀγάπῃ τελοῦνται καὶ πραγματοποιοῦνται τὰ εὐγενέστερα καὶ ὑψηλότερα τῶν φίλων ἱδανικά: ἔστι φιλία ἀρετῆς τις ἢ μετ' ἀρετῆς, ἐπὶ δὲ ἀναγκαῖοι αὐτοῖς εἰς τὸν εἶον» (Ἀριστ. Ἠθικ. Νικομ. Θ' 1). Πόσον ὠφέλιμος εἶναι ὁ ἀληθὺς φίλος! Αὐτὸς ἔρχεται παρήγορος εἰς τὰς θλίψεις τοῦ. Αὐτὸς ἔργεται βοηθὸς εἰς τὰς ἀτυχίας του. Αὐτὸς ἐπουλῶναι τὰς πληγὰς του. Οὐδὲν τὸ ἀγαπητὸν ὑπάρχει ἐν τῇ ζωῇ ἀνευ ἀγαπημένων προσώπων. Ἀγαπᾶν καὶ ἀγαπᾶσθαι, ἰδοὺ ἡ αἰτία χαρᾶς τοῦ εὐγενοῦς καὶ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὡς τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ εἰς τὴν φυσικὴν ζωὴν μας, εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἀληθὴς καὶ καθαρὰ φιλία.

Ἀλλὰ προσέχετε, ὦ φίλοι νέοι, εἰς τοὺς δεσμοὺς τῆς φιλίας. Μὴ συνάπτετε εὐκόλως φίλους. Ὁ χαρακτήρ σας θὰ διαμορφωθῇ πρὸς τὸν χαρακτήρα τῶν φίλων.

Οἱ ἀληθεῖς φίλοι εἶναι δένδρα ριζοδελοῦντα ἐν Οὐρανῷ, τοὺς δὲ κλάδους ἐκτείνοντα ἀντιστρόφως ἐπὶ τὴν γῆν. Τοῦναντίον οἱ δόλοιοι φίλοι ὑποκρύπτουν τὰ αἰσθηματικά των καὶ καλύπτουν τὰς κακίας των διὰ τοῦ προσωπείου τῆς ἀγάπης, ὡς ἡ θυβὴτα θάλασσα. κρύπτουσα εἰς τὰς βάθης τῆς μαύρου σκοπέλους, καλλωπίζει παλλάντας τὴν ἐπιφάνειάν της διὰ τῆς εἰκόνας τοῦ φωτὸς τοῦ οὐρανοῦ.

Στήτε, ὦ νέοι. Ὡς στρατιῶται τοῦ Βασιλέως. «τοῦ ὁρατοῦ κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων», προχωρεῖτε περιζωσμένοι τὴν ρομφαίαν ἐπὶ τῶν μηρῶν σας «ἐνεκεν ἀληθείας καὶ πραότητος», ἔχι πρὸς ὀπλοισιν τοῦ κόσμου. Ἀγωνίζεσθε γενναίως, συνεχῶς, καρτερικῶς. Θὰ νικήσετε. Θὰ λάβετε τὸν στέφανον τῆς δικαιοσύνης. «Γίνου πιστός ἄχρι θανάτου καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς» (Ἀποκάλ. Β' 11).

ΕΚ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

(Ὁσίου Νεῖλου)

Ἡδονὴ ἐχθρα ἐστὶν εἰς Θεόν, ἀδελφέ· εἰς γοῦν βάλε τὸ ἀκοιμήτον ὄμμα, ὅτι ἐφορᾷ σου τὰς πράξεις καὶ τὴν καρδίαν ἐμβατεύει, ἐρευνᾷ τοὺς λογισμούς, φανεροὶ τὰς ἐννοίας, συνάμενος ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γέεννῃ πυρός· ἐξέτασον σεαυτὸν, τίς εἰ· γινώθι σου τοῦ τὴν φύσιν, ὅτι θνητὸν μὲν τὸ σῶμα, ἀθάνατος δὲ ἡ ψυχὴ. Ὑπερβρα σαρκὸς, παρέρχεται γάρ· ἐπιμελοῦ τῆς ἀρετῆς, πράγματος ἀθανάτου. Μέγα καὶ χαλεπὸν τὸ ἁμάρτημα, παλλὴ σου ἡ χρεὶα τῆς ἐξομολογήσεως, θαυρῶν πικρῶν, συντόνου προσευχῆς, ἀγρυπνίας διηκεοῦς, ἀδιαλείπτου νηστείας· πρόσσεχε σεαυτῷ, τέκνον· ἐν μέσῳ παγίδων διαβαίνεις· κέκρυμμένοι γὰρ ὁδοὶ παρά τοῦ ἐχθροῦ.

Τοσοῦτον ἰσχύει καλλίστη μετάνοια, ὥστε καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς κλίνης ψυχαρραγούντα τινα ταύτη χρησάμενος, ἐλευθεροῦν μυρίων παραπτωμάτων ἐν στιγμῇ χρόνου· τοῦ γὰρ καιροῦ ἡ στενοχωρία οὐκ ἂν θλίψοι τὴν θεῖαν φιλανθρωπίαν· γέγραπται γάρ ἐν προφητικῇ δέλτῳ, ὅτι ὅταν ἀποστραφῇς τὰ ἑαυτοῦ κακίστα ἔργα, ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας στενάζῃς, τότε σωθήσῃ. Καὶ πευθέτω σε ὁ ταπεινὸς τελώνης ἐν στεναγμῷ μικρὰν τινα θέρησιν προσκομίσας, καὶ παραχρῆμα μυρίων ὀφλημάτων δεξάμενος ἄφρον, καὶ δεδικαιωμένος τῇ θεῇ ψήφῳ ὑπὲρ Φαρισαίων ἀλαζόνα, πολλὰ πάνυ δικαιοπραγήσαντα.

Καθὼς οἱ περίβολοι τῶν πόλεων κυκλωτερώς ἀπὸ παντοῦ περιβάλλουν τὰς πόλεις καὶ πάντοθεν τὰς προσβολὰς τῶν ἐχθρῶν ἐμποδίζουσιν, ἔτσι καὶ ὁ φυλάσων ἡμᾶς ἄγγελος καὶ προτειχίζει ἐκ τῶν ἐμπροσθεν, καὶ ὀπισθοφυλακεῖ, καὶ οὐδὲ τὰ ἐκατέρωθεν ἀφύλακτα ὀφείναι, ἀλλὰ πάντοτε πλησίον εὐρίσκεται εἰς τοὺς πιστεύοντας ἐπὶ τὸν Κύριον, ἐὰν ἡμεῖς οὐδέποτε αὐτὸν ἀποδιώξωμεν μὲ τὰ πονηρὰ ἡμῶν ἔργα. Διότι καθὼς ὁ καπνὸς φυγαδεύει τὰς μελίσσας, καὶ τὰς περισσεύας ἀποδιώκει καὶ δυσωδία, ἔτσι καὶ τὸν φύλακα τῆς ζωῆς ἡμῶν ἄγγελον ἡ ἀξία πολλῶν σαρκῶν καὶ δυσωδίας ἁμαρτία. Διότι γνωρίζω μερικούς, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν νεότητά εἰς τὰ πάθη τῆς σαρκὸς κατωλισθησάντες, διὰ τῆς συνήθειας τοῦ κακοῦ, εἰς τὰς ἁμαρτίας παρέμειναν μέχρι αὐτοῦ τοῦ γήρατος. Διότι καθὼς οἱ εἰς τὸν ὁρόβρον κυλιόμενοι χοῖροι πάντοτε ἐπάνω των φέρουσι τὸ λασπίδες πηλόν, ἔτσι καὶ αὐτοὶ τὸ ἐκ τῆς ἡβονῆς αἵσχος καθεκάστην ἡμέραν προσαλείφονται.

Ἡδονὴ ἁγιστρον ἐστὶ τοῦ διαβόλου πρὸς ἀπίστους ἔλκον· ἡδονὴ πρόξενος γίνεται πυρὸς αἰώνιου· ἡδονὴ τροφὸς ὑπάρχει σκώληκος ἀκοιμήτου· ἡδονὴ θάνατος ἐστὶ τῆς ἀθανάτου ψυχῆς· ἡδονὴ πρὸς ὀλίγον ὀλίγον πιαίνει τὸν ἀφρόνων τὸν φάρυγγα, ὥστε μόντοι πικροτέρως ἀνίσθηναι τὰς ἀντιδόσεις ποιεῖται· ἡδονὴ θερμῶς μὲν καὶ ἡμιανδρὸς καὶ ὡς εἰπεῖν βιαιῶς προτρέπεται τὸν ἄνθρωπον ἀπολαῦσαι τῆς δυσωδίας καὶ ψυχόθλαβος ἀκαθαρσίας, μετὰ δὲ τὸ τελεσθῆναι τὸ μίσαιμα, μέμψεις καὶ ὀδύνας καρδιακάς, καὶ λύπας καὶ ταραχὰς καὶ φόβους χαρίζεται τῷ θελεσθέντι καὶ ἐξαπατηθέντι διὰ τῆς ἐπογοιδίστου καὶ κατηραμένης γλυκασίας.

Μεγάλαι μορφαι τῆς Ὁρθοδοξίας**ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ**

Εἶναι τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον νὰ παρουσιάσῃ τις διὰ βραχυτάτων ἀπὸ τῆς παρουσίας στήλης τὴν μεγαλυτέραν φυσιογνωμίαν τῶν Μεταβυζαντινῶν χρόνων καὶ τὸ κολλοσσαῖον ἔργον χαλκεντέρου Θεολόγου τῆς ὁλκῆς καὶ τοῦ δυσθεωρήτου ὕφους καὶ βάθους ἐνὸς Νικοδήμου.

Ὁ Ἱερὸς Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἀνήκει εἰς τὴν χορείαν τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ὅσον οὐδεὶς ἄλλος τῶν Πατέρων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τῶν Μεταβυζαντινῶν χρόνων ἐκοιτάσεν ἐν τῷ μυστικῷ τοῦ Κυρίου ἀμπελῶνι ἐν ἀσκήσει, ἐν συγγραφαῖς, ἐν ἀγῶσι ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ πολυειδέσι ἄλλοις μόχθοις ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν ἐφείσθη ἀμετρήτων κόπων καὶ θυσιῶν προκειμένου νὰ ἀχθῇ εἰς ὕψος μεγάλης ἀρετῆς καὶ πνευματικότητος καὶ νὰ μετοχεύσῃ καὶ εἰς ἄλλας ψυχὰς τὸ «Ὁ ὁ ρ τ ὁ ζ ὦ ν τ ὁ ἄ λ λ ὁ μ ε ν ο ν εἰς ζ ὦ ἦ ν αἰ ὦ ν ι ο ν».

Μὲ τὴν δικέλλαν καὶ τὸ κομμοσχοίνιον ἀφ' ἐνὸς καὶ μὲ τὸν συγγραφικὸν κάλαμον ἀφ' ἐτέρου ἤγαγεν ἑαυτὸν εἰς τὴν πῶθητὴν πνευματικὴν τελείωσιν καὶ ἀγιότητα καὶ κατέστησε διὰ τῆς καθαρότητος τὴν ψυχὴν τοῦ δεκτικὴν τῶν χαρισμάτων καὶ ἐλλάμψεων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Διὰ τῶ ἀνωθεν φωτισμοῦ καὶ τῆς ἐντόνου ἐσωτερικῆς καλλιέργειας ἠδυνήθη νὰ μεταβάλλῃ τὴν καρδίαν τοῦ εἰς παράδεισον πνευματικὸν καὶ λειμῶνα τῶν ἀρετῶν καὶ νὰ παράσῃ πολυτιμοτάτας ὑπηρεσίας εἰς τὸ χειμαζόμενον τότε ἔθνος. Ὁ Ἱ. Νικόδημος ὑπῆρξεν ἀκραφνὴς Ἑλλήν καὶ Ὁρθόδοξος.

Εἰς τὰ συγγράμματά Του διακρίνει ὁ σοβαρὸς μελετητῆς τὸν ἀπεριόριστον σεβασμὸν καὶ τὴν προσήλωσιν τοῦ Ἁγίου Πατρὸς πρὸς τὰ δόγματα καὶ τὰς σεπτὰς τῆς Ἐκκλησίας παραδόσεις, τὸ ἀσκητικὸν πνεῦμα, ὅπερ διέφλεγε τὴν ἁγίαν ψυχὴν τοῦ καὶ ἀπετέλει δῶμα καὶ πραγματικότητά δι' αὐτόν, ὡς καὶ τὸν φλογερὸν πόθον τῆς λυτρώσεως τοῦ υποδούλου Γένους.

Ὁ Ἱ. Νικόδημος συνεπύκνωσεν ἐν ἑαυτῷ παντοειδεῖς γνώσεις καὶ διεκρίθη ὡς μέγας Κανονολόγος, Ἀσματογράφος ἐκκλησιαστικῶν ὑμνων καὶ Ἀκολουθιῶν, θαυρῶς λειτουργιολόγος, ἐρημνευτῆς ἀριστος τῶν Γραφῶν καὶ τῶν Πατέρων καὶ συγγραφεὺς δοκιμώτατος.

Εἰς ἅπαντα διέπρεψε καὶ ἀπέδειξε ἑαυτὸν ἄλλον

Χρυσόστομον διὰ τῆς συγγραφικῆς δραστηριότητος καὶ τῶν ἄλλων πνευματικῶν δωρεῶν καὶ Οὐρανίων Χαρισμάτων, δι' ὧν ἐκοσμεῖτο ὁ θαυμάσιος χαρακτήρ καὶ ἡ κατὰ πάντα ἁγία τοῦ Μορφῆ.

Ἐν τῷ Ἱερῷ Νικοδήμῳ εὐρίσκει τις τὸν Ὁσίον καὶ τὸν Συγγραφέα, ἀρρήκτως συνυφασμένα μετ' ἀλλήλων, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶ σπάνιος συνδυασμὸς νὰ συνενερίσκειται μετὰ τσαύτης συγγραφικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ βίος Ὁσίου, ὅστις προϋποθέτει ταπεινώσιν.

Ἀλλὰ τί νὰ εἴπῃ κανεὶς περὶ τοῦ Ὁσίου τούτου ἀνδρός, τοῦ ὁποῦ ἡ ἁγία εἰσότης καὶ τὰ ὑπὲρ φύσιν κατορθώματα καὶ αἱ ἀρεταὶ ὡς καὶ ἡ συγγραφικὴ δραστηριότης ἐκπλήττουσαν πάντα νοῦν καὶ ἀπαιτοῦν ἐπιδέξιον συγγραφικὸν κάλαμον ἐκπαιδὸν νὰ ἐξυμνήσῃ ταῦτα ἐπαξίως;

Ἀλλὰ σύγγνωθι, ὦ Ἱερὲ Νικόδημε, σύγγνωθι ἡμῖν τοῖς ἀσέβοις καὶ ἀνάγνοις καὶ κατὰπεμψον δι' εὐχῶν Σου τὴν ἀνωθεν Χάριν, ἵνα ἐορτάζωμεν ἐπαξίως καὶ δεόντως τὴν ἐτήσιον μνήμην σου καὶ ὑμνῶμεν τὰς πολλὰς σου ἀρετάς, αἵτινες σὲ κατέστησαν πολίτην τοῦ οὐρανοῦ. Διὰ πρεσβειῶν Σου, δὲ θεϊότητε Πατέρ, ποιήσον καὶ ἡμᾶς μετόχους τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανίων.

Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου**ΕΡΩΤΗΣΙΣ**

Τί ἐστίν, ὁ φθάλμος οὐκ εἶδε, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη;

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν οἱ μεγάλοι, καὶ ὀφθαλμοὶ, καὶ βασίλεις, καὶ Προφῆται, ὅτι μὲν ἔρχεται ὁ Λυτρωτῆς ἡδεῖσαν, ὅτι δὲ πάσχει, καὶ σταυροῦνται, καὶ αἷμα ἐκχεῖται ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, οὔτε ἡδεῖσαν, οὔτε ἤκουσαν, οὔτε ἀνέβη αὐτῶν ἐπὶ τὴν καρδίαν, ὅτι ἔσται θάπτισμα πυρὸς καὶ πνεύματος ἁγίου. καὶ ὅτι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ προσφέρεται ἄρτος καὶ οἶνος, ἀντίτυπον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ αἵματος· καὶ οἱ μεταλαμβάνοντες ἐκ τοῦ φαινομένου ἄρτου, πνευματικῶς τὴν σάρκα τοῦ Κυρίου ἐσθίουσι· καὶ ὅτι οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ χριστιανοὶ δέχονται τὸν Παράκλητον, καὶ ἐνδύονται δυνάμει ὡς ὕψους, καὶ πληροῦνται τῆς θεότητος· καὶ ὅτι συγκιρνώνται αἱ ψυχαὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι· τοῦτο οὐκ ἡδεῖσαν οἱ Προφῆται καὶ βασίλεις, οὔτε ἀνέβη αὐτῶν ἐπὶ τὴν καρδίαν· νῦν γὰρ οἱ Χριστιανοὶ ἄλλως πλουτοῦσι, καὶ ἐπιποθοῦσιν εἰς τὴν θεότητα, ἀλλὰ καὶ τοιαύτην χαρὰν καὶ παράκλησιν ἔχοντες ὑπὸ φόβον καὶ τρόμον εἰσὶν.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

ΤΟ 20^{ΟΝ} ΚΕΦ. 4-7 ΣΤ. ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ

Μέρος δον

Οἱ χιλιασταὶ παραδέχονται ὡς κεντρικὴν τῶν διδασκαλιῶν τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ θὰ συμβασιλεύσῃ μετ' αὐτοῦ οἱ τότε ζῶντες ἄνθρωποι ἐπὶ χίλια ἔτη μὴ ἀποθνήσκοντες πλέον. Στήριζον δὲ τὴν ἰδέαν αὐτὴν εἰς τὸ κεφ. Κ' 4 - 7 τῆς ἀποκαλύψεως. Ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι ἐσφαλμένη. Τὸ χωρίον τοῦτο ἔχει ὡς ἑξῆς: «Καὶ εἶδον θρόνους καὶ ἐκάθισαν ἐπ' αὐτοὺς καὶ κρῖμα ἐδόθη αὐτοῖς καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ οὗτοι οὐ προσεκύνησαν τὸ θηρίον, οὔτε τὴν εἰκόνα αὐτοῦ καὶ οὐκ ἔλαβον τὸ χάραγμα ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῶν καὶ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτῶν καὶ ἔζησαν καὶ ἐβασίλευσαν μετὰ τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη· καὶ οἱ λοιποὶ τῶν νεκρῶν οὐκ ἔζησαν ἕως τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη· αὕτη ἡ ἀνάστασις ἡ πρώτη».

Διὰ νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὸ χωρίον τοῦτο πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ Ἀποκάλυψις εἶναι ἐν πολλοῖς χωρίοις ἀλληγορικὸν βιβλίον, ὡς καὶ τὰς διαφορὰς σημασίας τὰς ὁποίας ἔχουν αἱ λέξεις εἰς τὴν Γραφήν. Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι εἰς τὴν περικοπὴν ταύτην δὲν γίνεται λόγος περὶ τῆς ἐλευσεως τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ Εὐαγγελιστὴς βλέπει θρόνους καὶ λέγει «εἶδον θρόνους καὶ ἐκάθισαν ἐπ' αὐτοὺς καὶ κρῖμα ἐδόθη αὐτοῖς». Ποῦ τοὺς εἶδεν; Εἰς τὴν γῆν; Ὁχι· εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ ποῖοι ἐκάθισαν ἐπ' αὐτοὺς μετὰ δικαίωμα κρίσεως ἐπὶ τῶν λαῶν; Πρέπει νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τὸ Ματθ. ιθ' 28 «καθίσθετε καὶ αὐτοὶ ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ». Αὐτὴν τὴν πρὸς τοὺς Ἀποστόλους ὑπόσχεσιν ὑπαινίσσεται ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ βλέπει τοὺς θρόνους καὶ τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπελθόντας ἀποστόλους καθημένους ἐπὶ τῶν θρόνων τῶν ἐν τῇ οὐρανίῳ βασιλείᾳ ἔχοντας τὸ δικαίωμα τῆς κρίσεως ἐν τῷ μέλλοντι.

Βλέπει ἀκόμη τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων. Καὶ αὐτὰς βλέπει ἐν τῇ οὐρανίῳ βασιλείᾳ. Ὅριζι καλῶς ὁ Εὐαγγελιστὴς, ὅτι εἶδε τὰς ψυχὰς ὥστε δὲν πρόκειται περὶ τῶν ἐπὶ γῆς ζώντων, ἀλλὰ περὶ τῶν ψυχῶν τῶν πεπελεκισμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ, τῶν ὁμολογησάντων τὴν πίστιν τοῦ Ἰησοῦ καὶ βασανισθέντων καὶ ἐν ταῖς βασάνοις ἀποθανόντων, τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως, οἱ ὁποῖοι δὲν προσεκύνησαν τὰ εἰδωλά τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης, οἱ ὁποῖοι λέγονται θηρία ἐν τῇ Ἀποκαλύψει, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύει ὁ Σατανᾶς διὰ τὸν βασανισμὸν τῶν ἀνθρώπων.

Ὅτι λοιπὸν εἰς τὴν περικοπὴν ταύτην, εἰς τὴν ὁποίαν στηρίζονται κυρίως οἱ χιλιασταὶ δὲν γίνεται λόγος περὶ τῆς ἐλευσεως τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν γῆν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐν οὐρανῷ καταστάσεως, ὅπου ἐτοιμάζονται οἱ θρόνοι τῶν Ἀποστόλων μετὰ δικαίωμα κρίσεως ἐπὶ τῶν ἔθνων. Βλέπει δηλ. τὴν δόξαν τῶν Ἀποστόλων εὐρίσχυον πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν χαρὰν

καὶ τὸν θρίαμβον τῶν μαρτύρων τῆς Πίστεως πλησίον τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ οὐρανῷ. Τοῦτο δηλοῖ ἡ φράσις «καὶ ἔζησαν καὶ ἐβασίλευσαν μετὰ τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη».

Διὰ νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν φράσιν ταύτην πρέπει πάλιν νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τὸ Λουκᾶ κβ' 28 - 30, ὅπου ὁ Κύριος λέγει «ὅμοιός ἐστις ὁ δὲ ἐστὶς οἱ διαμεμενηκότες μετ' ἐμοῦ ἐν τοῖς πειρασμοῖς μου· καὶ γὰρ διατίθημαι ὑμῖν καθὼς διετίθετό μοι ὁ Πατὴρ μου βασιλείαν, ἵνα ἐσθίῃ καὶ πίνῃτε ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ἐν τῇ βασιλείᾳ μου καὶ καθίσθετε ἐπὶ θρόνων κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ».

Λαμβάνοντες αὐστηρῶς τὴν σειρὰν τῶν λόγων τοῦ Κυρίου πρὸς τὴν ὄρασιν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ βλέπομεν, ὅτι ἡ συμβασιλεία τοῦ Κυρίου μετὰ τῶν διαμεμενηκόντων ἐν τοῖς πειρασμοῖς του, δηλ. τῶν μαρτυρησάντων κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Κυρίου, προηγείται τῆς καθολικῆς κρίσεως, τῶν ὁποίων αἱ ψυχὰς, ὅχι τὰ σώματα εὐρίσκονται μετὰ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ βασιλείᾳ του, τὴν δὲ χαρὰν τῆς βασιλείας του δηλώνει διὰ τῆς φράσεως «ἵνα ἐσθίῃτε καὶ πίνῃτε», ὅπως ἀλλαχοῦ ὑποδηλοῖ αὐτὴν διὰ τῶν γάμων καὶ διὰ τοῦ δείπνου, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐκλαμβάνονται πάντοτε πνευματικῶς.

Ἡ κατάστασις λοιπὸν ἡ ἐν οὐρανοῖς, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ θανάτου ἐκάστου πιστοῦ καὶ μάρτυρος τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἡ συμβασιλεία μετὰ τοῦ Χριστοῦ· αὕτη δὲ καλεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς ζωὴν κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου «εἰ δὲ θέλεις εἰς τὴν ζωὴν εἰσελθεῖν» Ματθ. ιθ' 17. Ὁ θάνατος τοῦ πιστοῦ εἶναι μετάβασις εἰς τὴν ζωὴν κατὰ τὸν Ἰωάν. ε' 24 «Ἀμὴν, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν». Αὐτὴν τὴν ζωὴν ἐννοεῖ ὁ συγγραφεὺς ὅταν λέγῃ, ὅτι αἱ ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων ἔζησαν καὶ ἐβασίλευσαν μετὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ἀφ' οὗ δὲ καλεῖ ὁ Κύριος τὴν κατάστασιν ταύτην ὡς ζωῆς κατάστασιν, ἡ ἀντίθετος τῶν ἀποθνήσκόντων ἀμετανοήτων ἁμαρτωλῶν εἶναι ἡ τοῦ θανάτου ἐν τῇ πνευματικῇ ἐννοίᾳ· καὶ διὰ τοῦτο ὁ συγγραφεὺς λέγει, ὅτι οἱ λοιποὶ τῶν νεκρῶν οὐκ ἔζησαν ἄχρι τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη. Καὶ πάλιν πρέπει νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου «ἐὰν γὰρ μὴ πιστεύσῃτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι, ἀποθάνεσθε ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν» (Ἰωάν. η' 24). Κατὰ ταῦτα τὸ ιθ' 4 τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι ἐρμηνεία τῶν ἐν τῇ Εὐαγγελίᾳ τοῦ Ἰωάννου λόγων τοῦ Κυρίου περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, τοὺς ὁποῖους ἐρμηνεύει ἐν τῇ Ἀποκαλύψει ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς, ἐννοῶν ὡς ζωὴν μὲν τὴν ἐπακολουθοῦσαν εἰς τὸν θάνατον τῶν πιστῶν μακαρίαν παρὰ τῷ Χριστῷ κατάστασιν τῶν πιστῶν μαρτύρων τοῦ Ἰησοῦ, θάνατον δὲ τὴν ἀντίθετον κατάστασιν τῶν ἀποθνήσκόντων ἐν ὁπισθία καὶ ἀμετανοήτῳ ἁμαρτωλῶν· αὕτη δὲ καλεῖ καὶ δεύτερον θάνατον μετὰ τὸν σωματικόν.

Ἀββᾶ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου

Ἐν μᾶ τῶν ἡμερῶν ἀπῆλθον εἰς τὸ κελλίον τινὸς ἀδελφοῦ ἀγίου, καὶ ἐκάθησα εἰς ἓν μέρος διὰ τὴν ἀσθενειάν μου, ὅπως μ' ἀναπαύσῃ δι' ἀγάπην Θεοῦ· ἐπειδὴ δὲν εἶχον ἐκεῖ γνωρίμιόν τινα. Ἐβλεπον τοῦτον τὸν ἀδελφόν νὰ ἐγειρῆται τὴν νύκτα παρακαίρως, καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτοῦ νὰ εὐρίσκηται εἰς τὴν ἀκολουθίαν πρὸ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν.

Οὗτος ὁ ἀδελφὸς ἐστιχολόγει τὸ φαλτήριον ἱκανὴν ὥραν, καὶ ἀφῆκε ἄφινε τὴν στιχολογίαν καὶ ἐπιπτε κατὰ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν, καὶ ἕως ἑκατὸν καὶ ἐπέκεινα φορές ἐκρούε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ μετὰ θερμότητος, ἥτις ἐξήρπτετο εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς θείας χάριτος καὶ μετὰ ταῦτα ἀνιστάμενος ἐφίλει σταυρὸν τοῦ δεσπότη Χριστοῦ, καὶ πάλιν προσεκύνει, καὶ πάλιν ἐφίλει τὸν σταυρὸν, καὶ πάλιν ἐπιπτε κατὰ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν· καὶ οὕτως ἐπολιτεύετο πάντοτε, ὥστε δὲν ἠδυνάμην ν' ἀριθμῶ τὸ πλῆθος τῶν γονυκλισιῶν αὐτοῦ· καὶ τίς ἠδύνατο ν' ἀριθμῇ τὰς μετανοίας τοῦ ἀδελφοῦ ἐκείνου, τὰς ὁποίας ἐποίει καθ' ἐκάστην νύκτα; εἴκοσι φορές ἐπανειλημμένως ἐφίλει τὸν σταυρὸν μετὰ φόβου καὶ θερμότητος καὶ μετ' ἀγάπης καὶ εὐλαθείας, καὶ πάλιν ἤρχιζε τὴν στιχολογίαν τοῦ φαλτηρίου, καὶ ἐνίοτε, νικῶμενος ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἐφώναζε δυνατὰ μὴ θυνάμενος νὰ κρατήσῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τὴν πολλὴν ἐξαψιν τῆς θερμότητος ἐκείνης ἐξ ἧς ἐπυροῦντο οἱ λογισμοὶ αὐτοῦ, ὥστε ἐγὼ μεγάλως ἐθαύμαζον τὴν χάριν τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν ἐπαγρύπνησιν καὶ προσοχὴν, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ.

Τὸ δὲ πρῶτ' μετὰ τὴν πρώτην ὥραν, ὅταν ἐκάθητο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Θείας Γραφῆς, ἠχηλωτοῦντο ὅλος εἰς αὐτὴν, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἐκάστου κεφαλαίου ἐπιπτεν εἰς τὴν γῆν κατὰ πρόσωπον καὶ ἐπειτα ἐγειρόμενος ὕψωνε τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐδοξολογεῖ τὸν Θεόν, ἐπαναλαμβάνων πολ-

λάκις τοὺς στίχους τοὺς ὁποίους ἀνέγνω. Ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἡλικίαν τεσσαράκοντα ἔτων, τὸ δὲ φαγγῆτόν αὐτοῦ ἦτο πολλὰ ὀλίγον, καὶ τοῦτο κατὰξῆρον· ἐπειδὴ δὲ πολλάκις ἐβίαζε τὸ ἴδιον αὐτοῦ σῶμα εἰς πᾶν ἔργον ὑπὲρ τὴν δύναμιν καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὥς ἐκ τούτου ἐφαίνετο, ὥς σικιά, ὥστε καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος λυποῦμενος αὐτὸν διὰ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ προσώπου του, τὸ ὁποῖον ἐκ τῆς ἀμέτρου νηστείας ἠφρανίσθη, καὶ δὲν εἶχε δύο δακτύλων ποσότητα, ἔλεγον πολλάκις εἰς αὐτόν· οἰκονόμησον σεαυτὸν, ὦ ἀδελφέ, εἰς ταύτην τὴν καλὴν πολιτείαν, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησας, ἵνα μὴ τυχὸν συγχύσῃς καὶ παύσῃς αὐτήν, ἥτις κατέστη ὁμοία μὲ πνευματικὴν ἄλυσον, καὶ διὰ τὸν πόθον προσθήκης ὀλίγου κόπου ἀπομείνης ἀφ' ὅλων τὸν δρόμον σου· φάγε σύμμιτρα, ἵνα μὴ τρώγῃς ὑστερον πάντοτε, καὶ μὴ ἀγωνίζου ὑπὲρ τὴν δύναμίν σου, ἵνα μὴ μένης ἀκολούθως ἀργός.

Ὑπῆρχε κατὰ πολλὰ σεβάσμιος, εἰς ἄκρον ἐλετήμων, ἱλαρὸς τὸ πρόσωπον, καθαρὸς τὸ σῶμα κατωπεστικὸς εἰς παρηγορίαν, σοφὸς κατὰ Θεόν· καὶ διὰ τὴν καθαρότητα καὶ ἱλαρότητα αὐτοῦ ἠγαπάτο παρὰ πάντων. Πολλάκις τρεῖς καὶ τέσσαρας ἡμέρας εἰργάζετο μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν, καὶ τὸ ἑσπέρας ἐπανήρχετο εἰς τὸ κελλίον του. Ἐπειδὴ ἦτον ἔμπειρος καὶ ἐπιτήδειος εἰς πᾶσαν διακονίαν. Ὅταν δὲ ἀπέκτα τι, καὶ ἐξήτουν οἱ ἀδελφοί, κἂν ἐχρειάζετο ὁ ἴδιος τοῦτο, ἀλλ' ἐκ τῆς πολλῆς αὐτοῦ ἐντροπῆς, καὶ ἐκ τοῦ πρὸς τοὺς ἀδελφούς σεβασμοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, ὅτι δὲν ἔχω τοιοῦτον πρᾶγμα· καὶ ἐπραττε τοῦτο πρὸ πάντων ἀπὸ ἐντροπῆς, ὅταν εἰργάζετο μετὰ τῶν ἀδελφῶν, ἐνῷ ἄλλως δὲν εὐχαριστεῖτο νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ κελλίου του.

Τοιαύτη ὑπῆρχεν ἡ πολιτεία καὶ ἡ συγναστροφὴ τοῦ ἀδελφοῦ ἐκείνου τοῦ ὄντως θαυμαστοῦ καὶ ἀξιολογίου. Τῷ δὲ Θεῷ ἡμῶν εἴη δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΝΟΥΝΤΑΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΚΡΙΜΑΤΩΝ

(Κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν)

Τοῦ ἹΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ἐν ὥρᾳ ἀσθενείας διατάσσει ὁ ἰατρὸς πράγματα, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ἀγνοίαν μας, φαίνονται ἐπιβλαβή· ὡς π.χ. ὅταν παραγγέλλῃ κρυμμένον μέλος τοῦ σώματός μας νὰ θέτωμεν ὑποκάτω εἰς κρουνόν, ἀπὸ τὸν ὅποιον ὕδωρ καταχύνεται ψυχρόν. Τὴν ἐν τούτοις κάμνομεν ἡμεῖς; Οὐδὲ ἀντιλέγομεν. Ἀπαῖς καὶ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας, ὅτι σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιστήμην του ἐνεργεῖ, ὑποχωροῦμεν καὶ συμμορφωνόμεθα, καὶ ταῦτα, ἐνῷ γνωρίζομεν, ὅτι πολλάκις ἀπέτυχεν εἰς τὴν διάγνωσιν καὶ τὴν θεραπείαν. Προκειμένου λοιπὸν περὶ τοῦ Θεοῦ,

ὅστις εἶναι αὐτὴ ἡ Σοφία, διατὶ ὑποβάλλομεν εἰς τὴν ἑσάρανον ὅσα κάμνει εἰς ἡμᾶς, καὶ ἐπικρίνομεν καὶ κατακρίνομεν καὶ γογγύζομεν, διότι δῆθεν ἄδικα πολλάκις ἐνεργεῖ; Τοῦτο εἶναι ἴδιον μαινομένων. Πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ προέρχεται, μὲ τελείαν ἐμπιστοσύνην ὅτι καὶ ἰδίκαιον εἶναι καὶ συμφέρον. Ἄν δὲ δὲν τὰ ἐννοῶμεν, ὑπ' ὄψιν μας ὡς ἔχομεν, ὅτι γνώρισμα εἶναι καὶ τοῦτο τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ, τὸ νὰ μὴ γνωρίζομεν ὅλα τὰ κατ' αὐτὴν σαφῶς, διότι, ὡς εἶπεν ὁ προφήτης «τὰ κρῖματά σου ἐ-

ΣΚΕΦΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

ΗΣΥΧΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(Μέρος 30όν)

Ἀναγκαῖον περιβάλλον τῆς προσευχῆς εἶναι ἡ ἡσυχία.

Εἰς τοὺς θορύβους διασπᾶται τὸ μοναχικὸν τοῦ νοῦ καὶ καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἀληθὴς προσευχή. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ὁ Μοναχὸς ἀπομακρύνεται τῶν βιωτικῶν θορύβων καὶ μεριμνῶν καὶ καταφεύγει εἰς τὴν ἔρημιον διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ποθουμένου, ἥτοι τῆς διὰ τῆς προσευχῆς ἐνώσεως μετὰ τὸν Θεόν. Ἡ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἡσυχία μεταρσιώνει τὸν πνευματικὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀναδιβάλλει μέχρι τρίτου Οὐρανοῦ. Οὐδὲν γλυκύτερον καὶ τερπνότερον πνευματικῶς ἀπὸ τὴν προσευχήν, ἥτις ἐν ἡσυχίᾳ γινομένη ἐνώνει τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ Ὑπερτάτου Ἐφesoῦ, τοῦ Θεοῦ.

«Ἡσυχία ἐστὶ ἀρχὴ καθάρσεως τῆς ψυχῆς» τοιγχεί ὁ Μ. Βασίλειος. Καὶ ἐπειδὴ χρειάζεται καθαρὴς ψυχῆς, διότι ὁ νοῦς τοῦ ἐμπαθοῦς δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς μυστικὴν συνάφειαν μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἀρα ἡ ἡσυχία εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τῆς προσευχῆς καὶ τὸ «Θεοῦ ἔνωσις» διὰ τὴν μετὰ τοῦ «Θεοῦ» ἔνωσιν. Ὁ οὐρανοφάντωρ Βασίλειος λέγει ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω: «Νοῦς μὴ σκεδαννύμενος ἐπὶ τὰ ἔξω, μὴ δὲ ὑπὸ τῶν αἰσθητηρίων διαχεόμενος, ἐπάγεισι μὲν πρὸς ἑαυτόν, δι' ἑαυτοῦ δὲ πρὸς τὴν τοῦ

Θεοῦ ἔνωσιν ἀναβαίνει».

Ἄς καθαιρώμεν, ὅθεν, ἑαυτοὺς τῶν παθῶν καὶ τῶν ἀτελειῶν πάντες οἱ ἀγαπῶντες τὸν Θεόν καὶ ἃς παρασκευάζομεν διὰ τῶν ἀρετῶν τὸ ἔδαφος τῆς ψυχῆς ἡμῶν πρὸς ἔνωσιν μετὰ τὸν Θεόν. Ἡ προσευχή ἔχει τοσαύτην δύναμιν, ὅταν προϋπάρχῃ ἐν τῇ ψυχῇ ἡ καθαρότης τῆς καρδίας, ὥστε νὰ «ἐξουργῇ καὶ τελεσιουργῇ τὴν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ Θεῖον ἀνάστασιν τε καὶ ἔνωσιν» κατὰ τοὺς Ἁγίους Πατέρας.

Ἄλλ' ἡ «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθεῖα προσευχή» πραγματοποιεῖται τότε, ὅταν ἔλθῃ αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς συναχθοῦν ἀπὸ τοῦ σκοπισμοῦ αὐτῶν καὶ ἀναταθοῦν πρὸς τὸν Θεόν.

Ἄς προσπαθήσωμεν λοιπὸν νὰ ἀποδοῦμεν ἄνθρωποι τῆς προσευχῆς καὶ δὴ τῆς «ἀληθοῦς προσευχῆς», ἥτις ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀναπεμπομένη ἀνοίγει τὰς πύλας τοῦ Οὐρανοῦ, δροσίζει τὴν καρδίαν, ἐπιδαψιλεύει εἰς τὴν ψυχὴν χαρίσματα οὐράνια καὶ καθιστᾷ αὐτὴν πνευματικὸν παρόδεισον καὶ λευκῶνα τῶν ἀρετῶν.

Ἡ μεγαλύτερα εὐδαιμονία τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ διὰ τῆς προσευχῆς ἔνωσις μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἥς εὐδαιμονίας οὐδὲν γλυκύτερον καὶ θυμωδέστερον ἐπὶ γῆς! Διὰ τῆς ἐν ἡσυχίᾳ προσευχῆς προγεύεται τις ἀπὸ τῆς παρούσης ζωῆς τῆς μελλούσης Μακαριότητος καὶ καθίσταται Οὐρανοπολίτης.

ναὶ ἀκατάληπτα καὶ ἀνεξιχνίαστα ὡς ἄβυσσος βάθους.

Ἡμεῖς καὶ οἱ παῖδες μας

Δὲν κάμνομεν ἡμεῖς εἰς τὰ παιδιὰ μας πολλά, τὰ ὅποια φαίνονται εἰς αὐτὰ ελαφρά, ἐνῷ εἶναι πράγματα ὠφέλιμα; Καὶ ἐν τούτοις ἐκεῖνα δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτησὶν νὰ μάθουν τὴν αἰτίαν, οὔτε ἡμεῖς ζητοῦμεν νὰ τὰ πείσωμεν πρὶν ὅτι συμφέρει ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον γίνεταί. Τί δὲ μόνον πράττομεν; Τὰ παιδαγωγούμεν ὅτι ὀφείλουσι νὰ ὑποχωρῶσι καὶ νὰ δέχωνται μετὰ πλήρη ἐμπιστοσύνην ὡς καλὸν ὅ,τι διατάξωσιν οἱ γονεῖς τῶν τίποτε δὲ περιπλέον, νὰ μὴ ζητοῦν. Διὰ τοῦτο δὲν ἀκολουθοῦμεν τὸν κανόνα τοῦτον, ὁσάκις ἀποροῦμεν διὰ ἄτι ἀπὸ ὅσα μᾶς συμβαίνουν, ἀφοῦ μάλιστα ὁ Οὐράνιος Πατήρ μας εἶναι ἄξιος περισσοτέρας ἐμπιστοσύνης ἀπὸ ἐκεῖνην, τὴν ὅσαν ἡμεῖς ἀπαιτοῦμεν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας ἐκ τῶν τέχνων μας;

Αἱ ἀπορίαι τῶν ἁγίων Ἀνδρῶν

Καὶ οἱ ἅγιοι ἄνδρες, ὡς ὁ Δαυὶδ, ὡς ὁ Ἱερεμίας, ἠρώτησαν ἀποροῦντες διὰ πολλὰ πράγματα τὸν Θεόν. Ἰδίως τοὺς ἐτάραττε τὸ θέαμα τῶν εὐτυχούντων ἀσεβῶν. Ἄλλ' ὁ Θεὸς οὐδὲ ἀπάντησιν τοῖς ἔδωκε. Γιατί; Διὰ νὰ μάθωσι καὶ οἱ μεταγενέστεροι καὶ διόλου νὰ μὴ ἐρωτῶσιν, ἐπαναπαυόμενοι εἰς τὸ ὅτι ὁ Θεὸς διαπρεπόντως, ἐνεργεῖ, ἡ δὲ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἀνταμείφῃ τὴν ἀρετὴν καὶ θὰ τιμωρήσῃ τὴν κακίαν.

Πῶς δυνάμεθα νὰ ἡσυχάσωμεν

Αἱ φαινόμεναι ἀδικίαι τοῦ βίου δὲν πρέπει νὰ μᾶς ταραττοῦν διόλου, ἀφοῦ εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ δοθῇ αἰώνιος ζωὴ εἰς τὸν δίκαιον, κόλασις δὲ αἰώνιος εἰς τὸν φαῦλον. Τὸ νὰ κρίνωμεν τὴν τύχην τῶν ἀνθρώπων ἐξ ὅσων συμβαίνουν εἰς αὐτοὺς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἶναι ἀνοησία. Τί εἶναι ὁ παρὼν βίος ἀπέναντι τῆς αἰωνιότητος; Στιγμὴ, ἡ ὅποια παρέρχεται ποτε καθ' ὁλοκληρίαν. Τί λοιπὸν ἂν ὁ δίκαιος ὑποφέρει πρὸς στιγμὴν; Τί ἔαν ὁ ἀσεβὴς πρὸς στιγμὴν φαίνεται ὅτι εὐτυχεῖ; Τὸ ποῦ θὰ καταντήσῃ ὁ καθεὶς διὰ πάντοτε, αὐτὸ εἶναι εἰς τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἀποβλέπωμεν. Ἀφοῦ λοιπὸν αὐτὸς ὁ Θεὸς βεβαιώνει ὅτι ὁ καθεὶς ἀπὸ ἡμᾶς θὰ λάβῃ ὅ,τι τοῦ ἀξίζει, διὰτὶ παραπονοῦμεθα καὶ δυσφοροῦμεν ἐναντίον του, λέγοντες ὅτι τάχα δὲν ἀποδίδει δικαιοσύνην; Ὁ προφήτης Ἱερεμίας, ἐπιβαλλόμενος εἰς τὰς ἀπορίας, αἱ ὅποια τὸν ἐτάραττον ἔλεγε: «Δίκαιος εἶσαι Κύριε»· τοῦτέστι δὲν ἠξέωρον μὲν τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὅποιον ἐνεργεῖς, πιστεύω ὅμως καὶ φρονῶ, ὅτι δίκαια εἶναι ἅλα ὅσα ἀπὸ σὲ γίνονται. Τοῦτο λοιπὸν ἂς πιστεύωμεν καὶ ἡμεῖς· ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος. Μετὰ αὐτὴν τὴν πεποίθησιν ἂν ὀπλισθῶμεν, θὰ εἴμεθα ἡσυχαι ἐν τῇ ψυχῇ μας, οὐδὲ θὰ μᾶς σκανδαλίσῃ τὸ θέαμα τοῦ πάσχοντος δικαίου, ἡ τοῦ εὐτυχούντος κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμαρτωλοῦ.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Αύγουστινος Καντιώτης, Μητροπολίτης Φλωρίνης

Ἄριστα ἐπραξαν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Γερώνυμος μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν Γερᾶς Συνόδου προβάντες εἰς χειροτονίας ἐπιλέκτων κληρικῶν καὶ πρὸ πάντων τοῦ ἐξαιρέτου καὶ γνωστοῦ ἀνὰ τὸ πανελλήμιον Ἀρχιμ. Αὐγουστίνου Καντιώτη. Ἐχομεν δι' ἐλπίδος ἀγαθῆς, ὅτι ἡ ἀνάδειξις τοῦ ὡς ἄνω Κληρικοῦ εἰς τὸ ὕψιστον ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα τῆς Ἀρχιερωσύνης θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἡθικὴν κάθαρσιν καὶ ἀναγέννησιν τῆς Ἐκκλησίας, καθότι οὗτος ἀποτελεῖ μίαν τῶν δυναμικωτέρων θρησκευτικῶν προσωπικοτήτων τῆς ἐποχῆς μας.

Συγχαρητήρια θερμὰ ἀνήκουν τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ κ. Γερωνύμῳ καὶ τῇ ἀριστίνδῃ Γερᾷ Συνόδῳ διὰ τὴν ἄκρως ἐπιτυχὴ ἐκλογὴν καὶ χειροτονίαν ταύτην.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

— Ὁ δραστήριος καὶ ἀκούραστος Ἀρχιμ. Μερκούριος Καλοσκάμης ἐπεσκέφθη τὸν παρελθόντα μῆνα, κατ' ἐντολὴν τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ ἐξυπηρέτησεν ἀλληλοδιαδόχως τὰ παραρτήματα Καρύστου - Τήνου καὶ Ἱπτολεμαίδος.

— Ὁ αἰδὲς. Χρυσόστομος Ἀρχοντίδης ἀπεστάλη εἰς Ἀμερικὴν ὡς ἐφημέριος τῆς Κοινότητος Ἀγ. Σπυρίδωνος DETROIT MICH εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀσθενούντος Ἀρχιμ. Ἐφραίμ Καραγιάννη.

— Ὁ αἰδὲς. Σταμάτιος Μαγγανάρης μετέβη εἰς Στυλίδαν.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Δικυλείας κ. Ἀνακίου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου τῆς διωνύμου Ἱ. Μονῆς (Νέας Ἱερουσαλῆμ) παρὰ τὸν Κουδάρην Ἀττικῆς τὴν 12 Ἰουνίου ἐ.ε.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Τὸν παρελθόντα μῆνα ἐγένοντο μετὰ πάσης εὐταξίας αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ παραρτήματος Πουγκακίων Φθιώτιδος.

Κατ' αὐτὰς ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι :

ΠΡΟΕΔΡΟΣ Νικόλαος Δ. Μαυρίκος.

ΤΑΜΙΑΣ Χαράλαμπος Δ. Εενοκώστας.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ Κωνστ. Ἱ. Μαυρίκος.

ΕΦΟΡΟΣ Ἀθαν. Κων. Στρίγκας.

ΑΝΑΠΑΡΩΜΑΤΙΚΟΙ :

Γεώργ. Σ. Χριστόπουλος.

Ἡλίας Φ. Κουτσούνης.

ΕΞΕΛΕΓΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ.

Ἰωάν. Γ. Δανιήλ.

Κων. Σ. Εενοκώστας.

Συγχαίρομεν τοὺς ἀνωτέρω καὶ εὐχόμεθα αὐτοῖς καλὴν πρόδον.

ΔΩΡΕΑ

Ἡ ἀείμνηστος Γερόντισσα Μαγδαληνή, κατὰ κόσμον Μαρία Ἰσιδ. Κολιμυχάλη, Μοναχὴ τῆς Ἱ. Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς, κοιμηθεῖσα τὴν 1 Ἰουνίου ἐ.ε. κατέλιπε διὰ Διαθήκης, κατ' ἐντολὴν τοῦ Γέροντός της ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Κυκλάδων Παρθενίου εἰς τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον καὶ ἰδιαίτερος ὑπὲρ τῶν πτωχῶν παίδων τοῦ Οἰκοτροφείου μίαν οἰκίαν μισθωμένην κειμένην εἰς Βοτανικὸν - Ἀθηνῶν.

Ἀποδεχόμενοι τὴν δωρεὰν ταύτην εὐχόμεθα δλοφύχως, ὅπως ὁ Κύριος δώῃ ἔλεος καὶ χάριν εἰς τὴν ὡς ἄνω Μοναχήν καὶ τὸν ἀείμνηστον Γέροντά της καὶ εὖρωσι παρρησίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Γερὰ αὕτη Μονὴ διαθέτει ἐν συνεχείᾳ καὶ ἑτέρας 7.500 δραχ. διὰ τὸ Οἰκοτροφεῖον.

Σημειωτέον, ὅτι ἡ ἀνωτέρω Ἱ. Μονή, ἥτις εἶναι τὸ καύχημα καὶ τὸ προπύργιον τῆς Ὁρθοδοξίας ἔχει εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Γερῶν ἡμῶν ἀγῶνος τρεῖς ἐνοριακάς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἀθῆναις καὶ Πειραιεὶ καὶ οὐδέποτε ἐπενέβη εἰς τὴν Διοίκησιν καὶ Διαχείρισιν αὐτῶν.

Καίτοι προσκρούομεν εἰς τὴν ἐγνωσμένην μετριοφροσύνην τῆς Καθηγουμένης τῆς Ἱ. Μονῆς ταύτης Γεροντίσσης Εὐδοκίας, ἐν ταῦταις δημοσίᾳ διακηρύττομεν ἡδ' ἀνωτέρω πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ ὠφέλειαν τῶν πιστῶν.

ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Εἶσαι γεμάτος ἀπὸ γαλήνης; Προσεύχου! Ἡ προσευχὴ θὰ σοῦ τὴν διατηρήσῃ.

Πειρασμοὺς ἔχεις; Προσεύχου! Ἡ προσευχὴ θὰ σὲ στηρίξῃ καὶ θὰ σὲ ἐνθαρρύνῃ.

Ἡμάρτηρες; Προσεύχου! Ἡ προσευχὴ θὰ σὲ ἐπανορθώσῃ.

Θλιμμένος εἶσαι καὶ ἀπαγοητευμένος; Προσεύχου! Ἡ προσευχὴ θὰ σὲ παρηγορήσῃ καὶ νέας ψυχικὰς δυνάμεις θὰ σοῦ δώσῃ.

«Μητέρα;» — ἐρώτησε κάποτε ἓνα παιδί τὴν μητέρα του — ἀφοῦ τίποτε δὲν χάνεται, ποῦ πηγαίνουν ὅλαι αἱ σκέψεις μας;»

— «Εἰς τὸν Θεόν» — ἀπήντησεν ἡ μητέρα — ὁ Ὅποιος τὰς ἐνθυμεῖται διὰ παντός;»

— «Διὰ παντός!» ἐπανέλαβε τὸ παιδί... Ἐσκέψε ἐπειτα τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐφίθιρσε : «Φοβοῦμαι».

Ποῖος ἀπὸ ἡμᾶς, φίλοι ἀναγνώσταί, δὲν ἠρπᾶνθη ποτὲ τὸ ὕδιον;